

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2025 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,  
**w sprawie D.G.**

w przedmiocie skrócenia kary pozbawienia wolności  
kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego  
od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju  
VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kazimierzy Wielkiej  
z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt VI Ko 146/24 (VI K 192/21),

### **p o s t a n o w i ł**

**uchylić pkt 3 zaskarżonego postanowienia w przedmiocie  
skrócenia kary pozbawienia wolności.**

Jacek Błaszczyk

Marek Pietruszyński

Andrzej Stępka

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kazimierzy Wielkiej, uwzględniając wniosek prokuratora, złożony w trybie art. 335 § 2 k.p.k. - w dniu 8 grudnia 2021 r., pod sygn. akt VI K 192/21, wydał wyrok skazujący w odniesieniu do D.G. (oraz wobec innych współoskarżonych). D.G. został skazany: za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę roku pozbawienia wolności (pkt IV); za czyn z

art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt VI); za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. został skazany na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (pkt. VIII); na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd połączył i tytułem kary łącznej wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (pkt. X); na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu D.G. kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał go do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby jeden raz na 6 miesięcy (pkt. XI).

W związku z zawiadomieniem o ponownym skazaniu, a mianowicie wobec wydania przez Sąd Rejonowy w Pińczowie w dniu 19 czerwca 2023 r., pod sygn. akt II K 208/22, prawomocnego z dniem 21 marca 2024 r. wyroku skazującego D.G. za popełniony w dniu 4 marca 2022 r. występki kwalifikowany z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zarządzono posiedzenie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, o terminie którego skazany oraz jego obrońca zostali prawidłowo zawiadomieni.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt VI Ko 146/24 (VI K 192/21), Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kazimierzy Wielkiej, po rozpoznaniu z urzędu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, orzekł, co następuje: na podstawie art. 75 § 1 k.k. zarządził wobec D.G. wykonanie kary łącznej roku pozbawienia wolności

orzeczonej w/w wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kazimierzy Wielkiej; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres faktycznego pozbawienia wolności skazanego od dnia 9 kwietnia 2021 r. do dnia 11 kwietnia 2021 r.; w punkcie 3 postanowienia orzekł na podstawie art. 71 § 2 k.k., że kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o 198 (sto dziewięćdziesiąt osiem) dni, co odpowiada połowie uiszczonych stawek dziennych grzywny.

W uzasadnieniu postanowienia wskazał Sąd, że „zaliczył skazanemu okres faktycznego pozbawienia wolności na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności oraz orzekł - stosownie do treści art. 71 § 2 k.k. - o skróceniu jej o 198 dni, co odpowiada połowie uiszczonych stawek dziennych grzywny, która została w całości uregulowana z dniem 7 stycznia 2022 r.”.

Prokurator Generalny wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. na niekorzyść skazanego D.G. kasację od tego postanowienia w części dotyczącej zawartego pkt. 3 rozstrzygnięcia w przedmiocie skrócenia kary pozbawienia wolności. Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 71 § 2 k.k., polegające na jego niezasadnym zastosowaniu - w związku z zarządzeniem wykonania wobec D.G. kary łącznej jednego roku pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju VI Zamiejscowego Wydziału Karnego w Kazimierzy Wielkiej z dnia 8 grudnia 2021 r., o sygn. akt VI K 192/21 - i skróceniu na jego podstawie zarządzonej do wykonania kary pozbawienia wolności o 198 (sto dziewięćdziesiąt osiem) dni z uwagi na wykonanie przez skazanego kary grzywny w rozmiarze 396 (trzystu dziewięćdziesięciu sześciu) stawek dziennych, podczas gdy na mocy wskazanego wyroku kara grzywny została, jako kara samoistna, orzeczona na podstawie art. 33 § 1 i § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności, a zatem brak było podstaw prawnych do zastosowania art. 71 § 2 k.k.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części objętej zarzutem, bez wydawania orzeczenia następczego.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co uprawniało do rozpoznania jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Słusznie skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 71 § 2 k.k., polegającego na jego niezasadnym zastosowaniu.

W postanowieniu z dnia 28 maja 2024 r. Sąd Rejonowy w jego punkcie 3 orzekł, na podstawie art. 71 § 2 k.k., iż podlegająca wykonaniu kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o 198 dni, co odpowiadało połowie uiszczonych stawek dziennych grzywny. Takie postąpienie było nieuprawnione, albowiem kara grzywny w niniejszej sprawie (sygn. akt VI K 192/21) została orzeczona na podstawie art. 33 § 1 i § 2 k.k., a zatem miała charakter samoistny. Oznacza to, że w tym przypadku nie miał zastosowania przepis art. 71 § 2 k.k., który rodzi skutek w postaci niewykonania grzywny, jednakże orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k., w sytuacji zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, obok której ją orzeczono. Jej wykonanie przez skazanego D.G. nie stanowiło podstawy do zastosowania art. 71 § 2 k.k. Zgodnie z art. 71 § 1 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd może orzec grzywnę, jeżeli jej wymierzenie obok kary pozbawienia wolności na innej podstawie nie jest możliwe. Z kolei z art. 71 § 2 k.k. wynika, że w razie zarządzenia wykonania kary grzywna orzeczona na podstawie § 1 nie podlega wykonaniu; kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający połowie liczby uiszczonych stawek dziennych grzywny z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia. Kara grzywny orzeczona na podstawie art. 71 § 1 k.k. posiada akcesoryjny charakter i ma integralny oraz nierozzerwalny związek z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy błędnie zastosował art. 71 § 2 k.k., co miało istotny wpływ na treść wydanego postanowienia. Zarządzoną do wykonania karę roku pozbawienia wolności, z nieuprawnioną korzyścią dla skazanego skrócono o 198 dni, odpowiadających połowie uiszczonych przez niego stawek dziennych grzywny w liczbie 396. Uiszczenie grzywny nie miało żadnego wpływu na samo wykonanie kary pozbawienia wolności (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2020 r., V KK 550/19, LEX 3181975*).

W tej sytuacji, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części objętej zarzutem, bez jednoczesnej potrzeby wydawania orzeczenia następczego. Przedmiotowe orzeczenie jest bowiem we wskazanej części obarczone błędem natury prawnej i samo jego uchylenie usunie stan naruszający prawo (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2020 r., V KK 550/19, LEX nr 3181975*).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Jacek Błaszczyk

Marek Pietruszyński

Andrzej Stępka

[WB]

[a.ł.]